

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Σ. ΒΕΜΠΕΡ

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΜΠΡΙΤΖ

Ένω ο Λουκάς Ντεκαρτ έχαθον στη Λόσζη και διάβαζε την εφημερίδα του, τον πλησίασε ξαίωνα ένας κύριος, άγνωστός του και του είπε εύγενικά, δείχνοντας δυό άλλους κυρίους που ήσαν μαζί του:

— Θέλετε να παίξετε ένα μπιρτζ, κύριε; Μας λείπει ο τέταρτος σύντροφος στο παιχνίδι καί...
— Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, κύριε. Είμαι στάς διαταγές σας, απάντησε ο Λουκάς Ντεκαρτ και άκολούθησε τον συνομιλήτή του με τέτοια προθυμία, ώστε αυτός του είπε:

— Δέν ήξευρα πως αγαπάτε τόσο πολύ τόν μπιρτζ, κύριε.
— Η αλήθεια είναι, είπε ο Ντεκαρτ, ότι παίζω σπανιότατα αλλά οδίδετο άνοητοίμα όταν με προσκαλούν για τέταρτο... Μου θυμίζει άλλως τε αυτό μά πολύ τρομακτική περιπέτεια μου.
— Αλήθεια;... Έγινάτε έξαφρα τρομερά χλωμός...
— Ναι... Όταν τελειώσουμε τόν μπιρτζ, θα σάς διηγηθώ την περιπέτεια μου αυτή...

Πράγματι, άφού τελείωσε τόν μπιρτζ, ο Ντεκαρτ άρχισε να διηγηθή στην συντροφιά του, με την όποια έντομηταξή είχε γνωριστη άρκετά, την άκόλυθη ιστορία:

— Πάνε άρκετά χρόνια από τότε... Μιά μέρα ο Μαρσέλ και ο Ζάκ, δυό ξαδέλφια μου, ο Δανιήλ Σεντρά, ένας φίλος μας, και εγώ, είχαμε πάει έκδρομή. Είμαστε τέσσερες άνθρωποι. Γυναίκα δέν ήπηρεζε στην συντροφιά μας. 'Αχ! Μαζάρι να ήπηρεζε, γιατί άσολώς χαμιά γυναίκα στον κόμομο δέν θα άφινε τούς φίλους μου να μού σαρκώσουν τόν τρομακτικό παιχνίδι που μού έπαίζαν.

Όφειλόμ άπόσσο να άμολογούμ ότι φταίω κ' εγώ σ' αυτό, γιατί σέ βλη την έκδρομή τους είχα φερθή πολύ άσχημα.

Δέν μού άρέσαν ή μακρινές πεζοπορίες και χωρίς κέρη είχα άκόλυθησε την παρεια μου. Είχαμε φύγει πολύ πρσί και έως την ώρα του πδγείσμετος είχαμε περπάτησει καμιά είκοσαίρια χιλιόμετρα. Σταματήσαμε σέ κάποιο χωριό για τόν πρόγευμα και ένώ έτρώγαμε με όρεξη, ο ξενοδόχος μάζ είπε ότι δέν έχετε να φύγουμε άπ' εκεί, χωρίς να έπισκεφθούμε τά περιχώρα που ήταν γεμάτα από όφωια τοπεία.

Έξεκινήσαμε λοιπόν και πάλι και άρχισαμε να τρέχουμε από έρημοκλήση σ' έρημοκλήση, από βράχο σέ βράχο και από δάσος σέ δάσος... 'Έτσι, όταν θελήσαμε να γυρίσουμε πίσω, ήταν πεί ή ώρα πέντε.

Εγώ είχα κρατήσει μια σούστα στο χωριό για να μάζ φέρη πίσω. 'Αλλά αίτοί οι άθεόφοβοι πεζοποροί, οι σύντροφοί μου, έπιμεναν, σώνει και καλά, να γυρίσουμε πεζή!

— Εγώ δέν θάρωμ μαζί σας, τούς είπα κατηγορηματικώς, θα πάρω τή σούστα.

Τότε έκείνοι άρχισαν να με πειράζουν, λέγοντάς μου:

— Δέν θα τόν κάνης αυτό, Λουκά...
— Λουκά, δέν είσαι φίλος...
— Λουκά, σέχνομ με' τ' καμάρη θα λές αύριο ότι περπάτησες σαράντα χιλιόμετρα...

Νά μή σάς τά πολολογώ, τόσο πολύ έπιμεναν οι κύριοι αίτοί, ώστε θέλοντας και μη άπεφασίσα να γυρίσω πεζός μαζί τους.

'Έτσι έξεκινήσαμε για την έπιστροφή. 'Ημουν όμως τόσο πολύ κοροσασμένος, ώστε καθ' έλη την διάρκεια της έπιστροφής δέν έπαισα να διαμαρτύρομαι άνοιχον τους, να τούς γκρινιάζω και να τούς βρίζω... Τούς άνάγκασα να παίξουν τά μονοπάτια που ήθελα εγώ, πράγμα που μάζ έκαμε πολλές φορές να χάσουμε τόν δρόμο μάζ... 'Αληθινά, είχα γίνει άνυπόφορος. Οι φίλοι μου άπόσσο δέν μού έλεγαν τίποτε, αλλά με άφιναν να λέά και να βλαστημώ. Μωτόσο ένδοιαθα ότι αίσσα τους έβραζαν από θυμ έναντιον μου...

Περπατούσαμε τόσο άργά, ώστε ένυχτώσε πριν φθάσουμε στην Πταυλή του ξαδέλφου μου Μαρσέλ, όπου φιλοξενούμεθα. Μαζώ με την νύχτα, έξεσασα κ' ένας τρομερός άνεμος που έμάζανε μαζή σύννεφα στον οφρανό. Ούτε σελήνη, ούτε άστρα έφαιναντο πεία. 'Ο άνεμος φυσούσε με λίσσα, προαναγγέλλοντας θύελλα, ή όποία έπί τέλους έξέσπασε. Προχωρήσαμε τώρα με πολύ κόπο και είχαμε άκόμη άρκετά μακριά, τρία

χιλιόμετρα μακριά από την Πταυλή, στην άρχη μόλις του κτήματος του ξαδέλφου μου. 'Η θύελλα δυνάμωνε όλοένα, τόσο που οι λίγο ύδαμα πός ήταν άδύνατο πεία να προχωρήσουμε. 'Έξαφρα ο Μαρσέλ μάζ έφώναξε, ένώ ο άνεμος έπαυσε τά λόγια του:

— Παιδιά, έδώ άρχίζει τόν κτήμα μου. Κάτωμ έδώ κοντά πρέπει να βρισκεται μια έρημη καλύβα...

Πράγματι σέ λίγο, με πολύ κόπο βρήκαμε την καλύβα αήτή. 'Ηταν ένα μικρό πλίνθο δωμάτιο, άκατοίκητο. Έπιτάχαμε μέσα κατόκοποι και καταμωσκειμένο.

— Άφού με πολλή δυσκολία κατορθώσαμε να χλεισούμε την πόρτα, που τινέσπαρχνε ο μανιασμένος άνεμος, άναψα ένα σίγτο. Μιά λάμπα πετρελαίου κρεμότανε στο ταβάνι. Την άνάψαμε.

— Τι παρήκαρος, είπε ο Σεντρά.
— Ναι, τόν απάντησε ο Ζάκ. Δέν μάζ μένει τίποτ' άλλο παρά να περιμένουμε να κοπάσει ή θύελλα.

— Όφωια τά καταφέρατε άσχημα να μονομυρξίζω τόν έγώ. Όφωια τά καταφέρατε!... Είνε έννεά ή ώρα και είμαστε νυσταχοί.

— 'Α! μά έπί τέλους δέν θα ήσυχώσης; μού είπε ο ένας ξαδέλφός μου. Δέν καταλαβαίνεις πως μάζ έγινε έντοχηλικώς; 'Αρκετά σ' άκούσαμε να γκρινιάζης τούς ώρες...

— Δέν έχω κέρη να σιχτώμ μαζί σου, τόν απάντησα θυμωμένος. Τό μόνο που σου λέω είναι ότι άλλη φορά δέν ξαναρχομαι μαζί σας.

— 'Ελα βρε άδελφέ, μην τρώγασσατε, είπε ο φίλος μός Σεντρά. 'Εξω είναι χαλασμός κόμομ... Πρέπει να περιμένουμε... και για να περσί ή ώρα, άς παίξουμε ένα μπιρτζ. Βρήκα μέσα ο' ένα συρτάρι του τραπέζιού μια παλημ τραούλα.

— 'Α! μισόμ! είπαν οι δυό άλλοι. Έμπρός, άς καθήσουμε...

Εγώ ήμουν πολύ θυμωμένος. 'Εθίμανα δέ άκόμη περισσότερο, γιατί έβλεπα τούς συντροφους μου γελαστούς.

Ξαπλώθηκα σ' ένα παληό κρεβάτι έστρατείας που ήπηρε μεί' στην καλύβα.

— Λοιπόν θα παίξης; μού έφώναξε ο Μαρσέλ. Έπιτυχώς ποι είμαστε τέσσερες.

— 'Αν λογαριάζετε έμένα για τέταρτο σημαίκτη, γελιαστήκατε, τούς απάντησα θυμωμένος. Δέν φτάνει που με κάνετε να κοιμηστώ, αλλά έχετε την άπεισα να παίζω και μπιρτζ μαζί σας;

— 'Ελα, βρε άδελφέ. Σέρεις πως δέν είναι εύχαριστο τόν μπιρτζ με τρεις...

— Δέν μ' ένδιαφέρει... κόπητε τόν λαμό σας! 'Εγώ θα κοιμηθώ. Πραγματικώς έκοιμήθηκα, ένώ αίτοί άρχισαν να παίζουν.

Την ώρα που έκοιμώμουν, αίτοί για να με τιμωρήσουν για τίς γκρινιές μου, άποφασισαν να μού παίξουν ένα άσχημο παιχνίδι. 'Εξω ή νύχτα ήταν κατασκοτεινή... Πίσσα... 'Εσθίονα λοιπόν τόν φός της λάμπας και ύστερα έκάθησαν στά σκοτεινά στί θέσεις των. Εγώ έκοιμώμουν. 'Υστερα από λίγα λεπτά έξήπνησα από τίς φωνές των.

— Πίσα, έλεγε ο Μαρσέλ.
— Δυό κοπτες!... είπε ο Ζάκ.
— Δυό σάνς άπό, έδήλωσε ο Δανιήλ.

Φαντασθήτε την παραξένη έντύπωση ένός ανθρώπου που ξυτινά, που άνοίγει τά μάτια, που δέν βλέπει γύφου του παρά σκοταδάι πεκνό και π' άδιεραστο και που άκούει του βέτος συντρόφους του να παίζουν χαρτιά δυό βήματα μόλις μακριά του. Πώς έπαίζαν μεί' στο σκοταδί; Αίτο δέν ήταν δυνατόν, γιατί δέν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τα χαρτιά τους. 'Αρα, έκείνοι έπλέεπαν!

Γιά μια στιγμή ένόμισα πως κοιμάμαι άκόμη. 'Εδάχασα τόν χέρι μου και ένόμισα. Τότε βεβαδώθηκα ότι ήμουν ξύπνιος. Οι φίλοι μου έννεχζαν τόν παιχνίδι τους.

— Μαρσέλ, ή σειρά σου! Έλεγε ο ένας.
— Σναθί! Έλεγε ο άλλος.

'Ακούγα τά χαρτιά να πέφτουν στο τραπέζι. 'Ακούγα τά χέρη να άνακατεύουν τά χαρτιά και δέν έβλεπα... δέν έβλεπα τίποτε.

'Ανακάθησα τότε στο κρεβάτι μου και, γελώντας νευρικώς, τούς είπα:

— Τι διάβολο! Στά σκοτεινά παίζετε;

— Τρελλάθησες; μού απάντησε

— Μαρσέλ. Ζάν!... Βοήθεια!... Τά μάτια μου!... Τά μάτια μου!...

"Όρμησε σάν τρελλός έξω, μέσα στην θύελλα..."

ό Μαροσό. "Η μήπως είσαι άφορτός; " Άσους σπαθί!...
—Τουλάχιστον άφησε μας ήησους να παίξουμε! Επρόσθετο ο Λαυράκι. Δυό ζούρες!

—Τότε κι' ό Ζάκ:
—Μά αυτό τό μόλδι δέν γράφει!...
—Ό φόρος μ' είχε καταλάβει,
Δέν είνε δυνατόν, έψήθουσα.

Καί άμέσως σηκώθηκα απ' τό κρεβάτι καί διευθύνθηκα προς τό παράθυρο. Τό άνοιξα καί έκύτταξα έξω. "Άκουσα τότε τον άερο να σφυρίζει, άκουσα την βροχή να πέφτει, μα δέν έβλεπα τίποτε!

—Κλεισ' τό παράθυρο, βοή άδελφέ, Τρελλάθηκα; ποιά ζήρωνα; ό Μαροσό.

—Τό έλαιο καί ό δυτερα τον έλαιοσίμα:
—Μαροσό... Ζάκ... Βοήθεια!... Γιατί κοιτάς χωρίς φως; "Εσθουσε ή λάμπα;

—Άμείσως καί οι τρείς έσπασαν στα γέλια.
—Φαίνεται στ' αλήθεια πως τρελλάθηκα; ήπε ό Ζάκ πάλι.
—"Η έστραβόθηκες! ήπε ό Μαροσό.

—Πάσος λοιπόν τό γυαλί τής λάμπας τό δικό...
—Τό έλασα. Τό γυαλί έκαίγε άσπρη.

—Τότε έφώναξε με άπεργαστή άπειλοσία...
—Βοήθεια! "Έχασα τό φως μου!...

—Μά οι φίλοι μου έσπασαν πάλι στα γέλια.
—"Εξεμίσσησαν στον τυφλό! ήπε κάποιος περπατών κά. Τρία καρδιά...

—Άκούσατε, παιδιά... Αυτήηθε με. Σας άρχίζω...
—Τραγούδια έγώ. Είνε τραγουδι... Δέν βλέπω καθόλου.

—Μεθυσμένος θα ήσαι...
—Μαροσό... Ζάκ... Βοήθεια!... Τό μάτι μου!
—Τά ματάκια μου!...

—"Ελγαγα σάν άρσο παιδί.
—Τότε κάποιος απ' όσους είνε, άφησεν δυνατά για να τον άκούσα κι' έγώ:

—Βοή παιδιά, μήπως στ' αλήθεια στραβόθηκα;
—Λοοκά, άδελφέ μου, τί ελασθή; ή σούστη ή Σιστόφ, ένώ σγχρόνος μ' άγκάλαζε.

—Στάσαν ν' ανάψω ένα σπιντό...
—Ό Μαροσό έκαμε πως άνάβει ένα σπιντό.

—Άλλα αϊτάς ό άλλος έτριψε την άνάπτυξη μου τό σπιντό στο κορτί. "Άκουσα τον κρότο της προ ατρίθης, άλλα φλόγα δέν είδα.

—Τότε μ' έπιασε μία τέτοια φρόνη, μαί τρέλλα άλη θνή, όστι έξήγησα από τό χέρι τους, άνοησα την πόρτα καί άνοιξα έξω, μέσα στη θύελλα...
—Οι φίλοι μου ή βήσανε όστρια από μισή ώρα ξε-σχημένο, κωλοκομημένο καί ξεπλωμένο σ' ένα τηλεγραφικό στόλο νύ κεντάκι, ένώ γελούδα νεφρικά την άναμμένη λαμπισσο τό στόλου. "Έκπύταζα τό φως καί γελούσα... γελούσα...
—Είπα τρελλάθη!...

Δυό μήνες, κύριοι, έμεινα τρελλός σε μία κλινική, χωρίς να έχω καμμία συνείδηση του τί γινότανε γύρω μου... "Από τότε ποτέ δέν άνοιχμα όσους με καλούν για τέταρτο στο μαρτίτ...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΒΕΜΠΕΡ

ΝΕΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Πολύ περίεργα άποτελέσματα είχα μερικά πειράματα που έγιναν τελευταία στην "Ιταλία επί των τρελλών, οι όποιοι κρίνεται ότι έπη γεάζονται πολή από τα χρώματα.

"Ένας παράφρων μεγαγχολικός, ό όποιος δέν ήθελε να φάγη έ-τοιοθετήθηκε σε μία κάμαρα κοκκινοβαμμένη, όπου έμειναν άφωνα φως, καί σε τρείς ώρες μονάχα έγινε φαιδρότατος καί ζητούσε τροφή. Κατά τόν έδωτον τρόπο ακριβώς επαναλήθη κ' ένας άλλος τρελλός. Επίσης δυό μανιακοί γιατρευτήκαν αφού έμειναν άφ-κετες ώρες ό ένας οι κάμαρα γαλαζοβαμμένη καί ό άλλος οι σταχτόχρωμη.

—Οι γιατροί οι όποιοι παρενεβήσαν σ' αυτά τα πειράμα-τα, άποδίδουν τ' άποτελέσματά τους στην έπίδραση των χρωμάτων επί του νευρικού συστήματος.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- Άλλο 'νε τό κάτω-κάτω κι' άλλο τό μακιοκράβα.
- Άλλος ανάφτει τί φωτιά κι' άλλος την άνεμίζει.
- Άλλος έφαγε τό σόκα κι' άλλος τό πληρώνει.
- Άλλος έψησε τ' αϊγό, άλλος τό παράστεκα κι' άλλος ήθελε τόφαγε.
- Άλλος Πάσχα κι' άλλος χασάκι.
- Άλλο χτυπάει τό νερό κι' άλλο βρονταίει ό μολός.
- Άμπέλι φύτεμνε, σπύτι χτυμένο καί χίρα γυναίκα.
- Άναγελούμε δεχοτό καί μάς γελούνε χίλιοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο άγαπημένος περίπατος του πρίγκηπε; Γεωργίου. Με τό άμύξιν στα "Περιβόλια". Τό χάλι τό όρέμου. "Ο πρίγκηψ καί οι ύπακουστικά του... όδωστρωτήρες!... "Όπου έπεμβαίνει ένα; χωριάτης. Τό μυστικό που τόμαζε έλος ό κέρμος; "Ο κ. Μιχαλακόπουλος... ναυκαγιμένος στην ήψη!... Τό παρά-πενο του κύρ Γεωργίου Σκελλαροπούλου. Τι σκεπτόταν ό κ. Πρόεδρος; "Η όελής τοί ήρωί; του "Αβέρωφ"... ύπερ έξέδου τής αρμάδας, κλπ.

"Ένας άπό τους πιο άγαπητούς περιπάτους του πρίγκηπου Γεωρ-γίου, όταν ήταν άρμόστης στην Κρήτη, ήταν προς την όσαν "Περι-βόλια" καί τά πέριξ.

"Ο όρόμος που έφηνε στα Περιβόλια από τα Χανιά, ήξε κατα στρογγή τον τελευταίο καρπό, λίγο έξω από την Πτελεκταινα από τις βροχές καί σ' ένα σημείο μάλιστα ήταν έντελώς άδιάβατος για τό ά-μύξιν.

Μία μέρα λοιπόν ό πρίγκηψ φθάνοντας εκεί δέν μπόρεσε να πε-ρπάσει καί έτοι έχασε έναν άπό τους πιο άγαπημένους του περιπάτους.

"Ήταν φρεσκάς κατόπι αυτού να ζητήσει την έπιδιόρθωση του όρο-μου από τους άρμόδιους, άλλ' άπέφυγε να τό κάνει. Καί μια Κυριακή άνέβηκε έπάνου σ' ένα κάρφο μαζί με δυό ύπακουστές του, πήρε σκαλι-νες καί φτενάρια, πήγαν στο γαλασιμένο μέρος του όρόμου κι' άρχισαν να έργάζονται απεργατοδώς για να τον φτειάσουν. Την ώρα αήθη περνούσε απ' εκεί ένας χωριάτης, Μόλις είδε τον πρίγκηπα να δουλεύει άνασκωκισμένους, σαν τον έσοχα τρυφή, πλίσωσε καί του έλεγε:

—Θύ χωριάστη ή "Χρηλότης σας. "Ο όρόμος δέν φτενάρει έτοι εύκολά.

—Αν ήθελε, του απάντησε ό πρίγκηψ, βοή-θησε μάς καί μη στενοχωρίεσαι για μένα.

—"Ο χωριάτης βοήθησε καί σε δυό ώρες ό όρό-μος ήταν έτοιμος.

—Επάριστό, έλεγε τότε ό πρίγκηψ στο χωρι-κό. Καί τοσα τί ήθελε να σοί δώσω για τον κό-το σου;

—Να μου δώσης!... απάντησε ό χωριάτης. Εσυ να μου δώσης ή έμεις οι χωριάτες που μάς εφτείσατε τον όρομό μας!

"Ο πρίγκηψ γέλασε καί του έλεγε:
—Καλά σέμεινασι. "Ένο πράγμα θελω να μου δώσης, άπόό έμεινατες.

—Τί;
—Νά... μήν πής σε κανένα τίποτα.
"Ο χωριάτης τόσο κατό... έκατίσε τον λόγο του, που έφτασε τό μυτικό αυτό ως ένας καί τό γραφουμε έδώ πέρα.

"Όταν ό κ. Μιχαλακόπουλος άποσταλείε άπό τον κ. Βενε-ζέλο να έξετάσει τάς ανάγκες τής Μακεδονίας; έπήγαμε ένα βράδυ από την Σάνθη με αυτοκίνητο στην Καβάλλα, ένάναψη έξεαμα μέσα στο γαλασιμένο όρομο καί τίς λάσπες καί έμεινε δλη νύχτα έ-κεί, ένώ έπεφτε χιονόνερο κ' έκανε κρύο δυνατό.

"Ο ιδιαιτερός του κ. Μιχαλακοπούλου, πριν γινή τό... ναύαγιο, παρενοϊέτο ότι μερικά βουλεύτα φοχαλιζόντα στο ξενοδοχείο του Λεθαγατάς, δέν τον άφρησαν τό περασμένο βράδυ να κοιμηθή διόλου.

"Όταν τό αυτοκίνητο έβούλιαζε στις λάσπες, όλοι κατέβηκαν να εμάσχουν να τό ξεκολλήσουν, μέσα στη βροχή καί στο σκοτάδι. Κι' όλοι έφώναζαν καί διεμαρτύροντο για την κακή κατάσταση των όρό-μων. Μόνον ό κ. Μιχαλακόπουλος στεκόταν μέσα στον γαλασιμό εκείνο τό κομμο ήησους καί άμίλητος.

"Όταν τον είδε έτσι ό κ. Σκελλαροπούλου, τον πλίσωσε βουτη-μένος μέσα στις λάσπες, καθώς ήταν καί τον ρώτησε:
—"Έγυτε τίποτε, κύριε πρόεδρε; Γιατί ήσθε έτσι;

—Σκέτομα.
—Τί σκεπτόμας;
—Πότε ήσουν πιο εύχαριστήμενος, άπόψε ή χτές τό βράδυ, που γοχαλιζαν οι βουλεύτα στο ξενοδοχείο του Λεθαγατάς!...

"Όταν ό "Ελληνικός στόλος ήχε άποκλείσει τά στενά των Δαρδανελίων, ό ιερής του "Αβέρωφ άρχιμανδρι-της κ. Λάφνος ερχόταν κάθε Κυριακή στη λειτουργία που γινόταν στην έκκλησία του θωρηκτού: "Υπερ... έ-ξόδου του έθνος έκ τών στενών!...
"Ολίγες μάλιστα ήμερες προ τής ναυμαχίας, ό άδαιο-μώτατος άρχιμανδριτής έκαμε καί ιδιαιτεράν δήσην για να έξέλθη ή άρμάδα!...

Ο ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΣ

